

...Although time goes by...
...No one can take your place...
...And I still love you...
...For eternity...

บทที่ 1

Fortune teller

แสงอาทิตย์สีอ่อนสาดส่องลอดไปไม่ถึงเขี้ยวเข้มของต้นราชาวดี
ซึ่งออกช่อสีขาวส่งกลิ่นหอมละมุนไปทั่ว เด็กสาวคนหนึ่งในชุดนักศึกษา
กำลังนั่งมองภาพวาดตรงหน้าอย่างสงบนิ่ง พู่กันในมือเรียวบางถูกวาง
ลงช้าๆ ก่อนดวงหน้างามพิสุทธิ์จะปรากฏรอยยิ้มละมุนขึ้น

ภาพนั้นเป็นภาพอาคารเรียนซึ่งทำจากไม้สีน้ำตาลแก่ตั้งตระหง่าน
ส่ง่างามแฝงกลิ่นอายความสงบและความขลังแบบโบราณ บริเวณ
ด้านหน้าตัวตึกมีนักศึกษาเดินทอดน่องด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มถ่ายทอด
บรรยากาศความสุขลึกซึ้ง ทำให้คนมองรู้สึกอยากจะทำตามไปด้วย
มุมซ้ายของภาพมีสวนสีเขียวขนาดย่อมให้บรรยากาศผ่อนคลายราวกับ
จะถ่ายทอดสัมผัสของสายลมแผ่วๆ ที่โชยมาต้องผิวกายชวนเคลิบเคลิ้ม
ผีเสื้อตัวน้อยกำลังบินร่อนหยอกล้อกับเหล่าผีเสื้อหลากสีสันตัดกับ
สีพื้นของโทนภาพ กลายเป็นความงดงามลงตัวอย่างสมบูรณ์แบบที่สุด
เท่าที่ภาพวาดภาพหนึ่งจะมี

"สวยจังเลยริน" เสียงทุ้มนุ่มเอื่อยขึ้นจากด้านหลังทำให้เด็กสาว

หันไปมอง

เขาเป็นชายหนุ่มผิวขาวร่างสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลา ดวงตาคมกำลังจับจ้องไปที่ภาพวาดตรงหน้าเธออย่างตั้งใจ ขณะต้นแว่นตากรอบดำสไตล์เก๋ให้เข้าที่

ณัฐรินยิ้มบางๆ "ภาพอ่าลามหาลัย จะไม่สวยได้ยังไงล่ะ"

"พู่นี่ก็จบการศึกษาแล้วสินะ สีปีผ่านไปเร็วจริงๆ" ภูเรศกล่าวพลางทอดตัวลงนั่งข้างๆ เธอ

...สีปี... จะว่าเร็วก็เร็ว จะว่าช้าก็ช้า แต่อย่างน้อยเธอก็ได้รับสิ่งดีๆ มากมาย ทั้งผองเพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้องที่สนิทสนมซึ่งคอยช่วยเหลือกันตลอดมา นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กสาวรู้สึกอาลัยอาวรณ์ไม่น้อยกับการต้องแยกย้ายกันไปตามทางเดินและความฝันของตัวเอง ความรู้สึกผูกพันลึกซึ้งได้ถ่ายทอดผ่านลายเส้นและสีน้ำบรรจงจนออกมาเป็นภาพอันแสนงดงามนี้

"บางทีรินก็คิดว่าไม่อยากจะเรียนจบเลยนะ" เด็กสาวรำพึงเบาๆ

ภูเรศหันมาหัวเราะเย้าๆ "จิตรกรมือวางอันดับหนึ่งของมหาลัย อย่างรินเนี่ยจะไม่อยากเรียนจบ รินอยากทำงานกับ Fly me มานานแล้วไม่ใช่หรอ"

Fly me เป็นบริษัทตกแต่งบ้านชื่อดังซึ่งจะมีจิตรกรประจำบริษัทสำหรับวาดภาพตกแต่งโดยเฉพาะ บริษัทนี้เป็นที่หมายปองของเหล่านักศึกษาเอกศิลปกรรมทั้งหลาย แน่แน่นอนว่าการคัดเลือกจะต้องเป็นไปด้วยความลำบากอย่างยิ่ง เป็นเวลาสามปีแล้วที่ไม่เคยมีใครผ่านการทดสอบเข้าบรรจุทำงานกับ Fly me ได้ ณัฐรินเองก็แปลกใจไม่น้อยที่อยู่ๆ ก็มีจดหมายจากบริษัทส่งมาทาบตามเธอเข้าทำงาน ทั้งๆ ที่เธอยังไม่ได้ยื่นใบสมัครที่นั่นเลย

"รินยังดีใจไม่หายเลยนะ คิดแล้วก็เหลือเชื่อจริงๆ ตอนแรกรินก็ลังเลอยู่ตั้งนานว่าจะไปสมัครตั้มัย ก็กลัวว่าถ้าไม่ได้จะผิดหวังจนไม่อยาก

ทำอะไรเลย"

"ผมว่ารินเป็นคนที่เกิดมามีพรวิเศษติดตัวนะ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ประสบความสำเร็จไปทุกอย่าง"

ใบหน้าหวานเนียนของณัฐรินคลี่ยิ้มจางๆ มันก็จริงอย่างที่ภูวเรศพูด เด็กสาวรู้สึกชีวิตของเธอช่างเติมไปด้วยความสุขเพียงพร้อมเหลือเกินด้วยความสูงส่งของฐานะครอบครัว ตั้งแต่เด็กๆ ไม่ว่าจะอยากได้อะไร บิดามารดาก็จะหามาให้เธอเสมอ ทั้งตุ๊กตา ของเล่นทุกอย่าง จนถึงปัจจุบัน รถสปอร์ตสุดหรู มือถือรุ่นใหม่ล่าสุด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอปรารถนา ทุกคนก็จะหามามอบให้

แม้ตระกูลของเธอจะเป็นแถวหน้าในแวดวง 'ไฮโซ' แต่บุพการีทั้งสองก็เลี้ยงดูเธอมาอย่างอบอุ่น แม้ตอนนี้เธอจะแยกกันอยู่กับพวกท่านเพราะบิดามารดาต้องคุมกิจการรีสอร์ทที่อยู่ที่ชลบุรีบ้านเกิดของเธอ แต่ท่านก็ยังโทรมาถามสารทุกข์สุกดิบอยู่เสมอ

ในด้านการเรียน ภาพวาดของเธอก็ถูกจัดว่าเป็นอันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัยมาตลอด เวลาที่มีจัดแสดงผลงานทุกครั้งก็จะมีคนมากมายขอซื้อภาพของเธอในราคาสูง มีหลายครั้งที่เธอปฏิเสธเพราะไม่อาจตัดใจขายภาพวาดที่เธอรักได้ และการที่เธอได้รับการเชิญชวนจาก Fly me ก็ถือเป็นเครื่องยืนยันความสำเร็จเป็นอย่างดี

...และในเรื่องความรัก...

เด็กสาวซ้อนตาขึ้นมองชายหนุ่มตรงหน้า ผู้เป็นที่หมายปองของสาว ๆ ที่มหาวิทยาลัยด้วยความหล่อเหลาและเพียบพร้อมทั้งฐานะ บุคลิกภาพ และอุปนิสัย ทุกคนต่างก็รู้ว่าเขากำลังทอดไมตรีหาเธอ บิดามารดาของณัฐรินไม่เคยกีดกันเรื่องคบหาเพื่อนชาย เธอเองก็ไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธไมตรีที่เขามอบให้ด้วยความจริงใจ

จากการคบหากันมานาน ภูวเรศเป็นสุภาพบุรุษ คอยเอาใจใส่ดูแลเธอทุกอย่าง เป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบพอที่จะฝากชีวิตไว้กับเขาได้

อย่างวางใจ

ณัฐรินระบายลมหายใจยาว ภายในใจโหวงๆ อย่างประหลาด

"บางทีรินก็รู้สึกใช้ชีวิตตัวเองเรียบง่ายเหลือเกินนะฏ ทุกอย่างมันราบเรียบ ไม่มีอะไรให้ต้องพยายามไขว่คว้าเหมือนคนอื่นเลย"

คนฟังหัวเราะขำ "อะไร ริน ชีวิตโรยด้วยกลีบกุหลาบก็ดีแล้วนี่ครับ มีคนอีกจอรินตั้งเยอะ 'คุณหนูไฮโซ' ผู้เพอร์เฟกต์ไปซะทุกเรื่อง"

ณัฐรินย่นจมูกเล็กน้อย ดวงหน้าสยดหวานงอนเหมือนเด็กๆ เมื่อได้ยินชื่อนั้น

"รินขอเถอะ คำว่าคุณหนูไฮโซเนี่ย ใครๆ ก็เรียกรินแบบนี้ ยิ่งกับรินเป็นมนุษย์อีกประเภทหนึ่งอย่างนั้นแหละ"

ชายหนุ่มมอ้มยิ้มกับท่าทางไร้เดียงสาของเธอ ...รินคงไม่รู้ตัวสินะว่าเวลาเธอทำหน้าที่ตาแบบนี้น่ารักจนแทบจะละลายหัวใจของผู้ชายทุกคนบนโลกได้

"โอเคครับ ไม่เรียกก็ไม่เรียก ว่าแต่พอเรียนจบ รินจะเริ่มทำงานเลยรีเปล่า หรือว่าจะไปเที่ยวสักพักก่อนตามเทรนด์เพื่อน"

ชีวิตหลังจบการศึกษาต่างแตกต่างกันไปตามบุคคล คนที่ฐานะปานกลางต่างเริ่มพากันหางานทำเพื่อความมั่นคงของชีวิตในวันข้างหน้า บางคนก็เลือกที่จะเป็นนักวาดอิสระ ส่วนคนที่ฐานะดีหน่อยก็มักใช้เวลาหลังเรียนจบอย่างเห็นเดเห็น้อยเพื่อพักผ่อนเดินทางท่องเที่ยว ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าก่อนจะเริ่มต้นทำงานจริงจัง

"รินคงหยุดพักสักเดือนสองเดือนนะ Fly me ให้เวลาสามเดือนกว่าจะบรรจุเข้าทำงาน รินกะว่าจะกลับไปหาคุณพ่อคุณแม่ที่ชลบุรีแล้วอยู่กับท่านสักพัก" ณัฐรินเอียงคอเล็กน้อย "แล้วภูละ เรียนจบแล้วจะทำงานเลยมัย"

"กำลังคิดอยู่เลย ใจหนึ่งก็อยากพัก แต่อีกใจก็อยากหาประสบการณ์ในการทำงานเร็วๆ"

"ยันแน่ แอบมาสวาทหวานแห้วอะไรกันตรงนี้จะ"
เสียงแจ้วๆ ที่ทักทายนั้นทำให้นัฐรินเงยหน้าขึ้นมอง
เจ น้ำตาล และแอน สามสาวเพื่อนสนิทของเธอกำลังหลิวตา
มองมาด้วยสายตาล้อๆ

"สวาทอะไรกัน รินกำลังวาดภาพอำลามหาลัยต่างหาก"

เจหัวเราะพลางยื่นมือมาหยิกแก้มเพื่อนสาวเบาๆ อย่างเอ็นดู

"รินนี่แซวกี่ทีก็ไม่หายเขินซะทีเนอะ น่ารักจังเลย"

"แล้วภูละ ไม่คิดจะปฏิเสธเลยรีง"

น้ำตาลหันมาแซวชายหนุ่มบ้าง แต่อีกฝ่ายเพียงยิ้มเล็กน้อยเป็น
เชิงยอมรับ เพื่อนๆ เลยหันมาส่งเสียงก๊วก๊าวใส่จำเลยแสนสวยอีกกระลอก
จนใบหน้าขาวอมชมพูนั้นยิ่งแดงระเรื่อขึ้นอีก แอนจึงเบรคเพื่อนๆ

"พอๆ เดี่ยวรินมันเขินตายพอดี"

เจอุบผมหนุ่มสลวยราวกับแพรไหมซึ่งยาวถึงกลางหลังของณัฐริน
เป็นเชิงปลอบ

"โอ๊ย ไม่แกล้งละ ก็ใครใช้ให้รินอินโนเซนต่น่ารักแบบนี้ละ"

ท้ายประโยคหันไปพยักพยิดกับภูเวศ "เนอะ ภูว่ามี้ย"

"เจ" เสียงหวานใสดังขึ้นดูๆ ปรามเพื่อน ริมฝีปากบางเม้มนิดๆ
เป็นเชิงขมขู่ แต่ดูน่ารักมากกว่าน่ากลัว เจหัวเราะในลำคอ ยกมือเป็น
ทำนองสงบศึก แอนส่ายหน้าซ้ำๆ

"ความจริงพวกเราจะไปเซ็นทรัล เลยแวะมาชวนรินไปด้วยกันนะ"

"อ้อ เออสิ รินก็อยากไปเที่ยวกับทุกคน เดี่ยวหลังจากพุงนี้ไม่รู้
ว่าอีกนานเท่าไรกว่าจะได้เจอกัน" ณัฐรินตอบรับเสียงอ่อนก่อนหัน
มาบอกภูเวศ

"งั้นวันนี้ภูกลับไปก่อนนะ รินไปเที่ยว คงกลับเย็นๆ"

"ภูไปด้วยกันมียยละ" น้ำตาลเอ่ยชวนทั้งที่ในใจรู้คำตอบดี ...สุขภาพ
บุรุษอย่างภูรู้จักกาลเทศะเสมอ

ภูวเรศยิ้มพลางปฏิเสธอย่างสุภาพตามคาด

"ไม่เป็นไร กลุ่มผู้หญิงไปเที่ยวกัน ถ้ามีผู้ชายไปด้วยจะอึดอัดเปล่าๆ" เขาหันไปหาณัฐรินพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงห่วงใย "อย่ากลับเย็นมากนักครับ ถ้ามีอะไรก็โทรเรียกผมนะ"

เด็กสาวยิ้มหวานให้พลางรับคำ

"ริน แอน มาดูนี่สิ จี๋ห้อยคออันนี้สวยจังเลย" น้ำเสียงตื่นเต็นของ น้ำตาลทำให้ณัฐรินละสายตาจากของจุกจิกประดับโต๊ะมาที่ผู้เป็นเพื่อน ซึ่งยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์เครื่องประดับข้างๆ

"จี้รูปดาวอันนั้นนะเธอ" เด็กสาวกล่าวพลางมองจี้เงินรูปดาวอัน เล็กน่ารักในมือน้ำตาล ประกายวิบวับของมันสะท้อนเข้ามาในดวงตาดู เหมือนดวงดาวที่จับต้องได้

แอนฉวยมันจากมือน้ำตาลขึ้นมามองใกล้ๆ อย่างพิเน็จ

"อืม ก็สวยดีนะ ดูเนื้อแล้วเงินแท้ เท่ๆ ไห่ล่ะ ฉันก็เริ่มสนใจแล้วนะเนี่ย"

เมื่อเป้าหมายตรงกัน สองสาวก็พากันเลือกซื้อต่อราคากันอย่าง เมามัน ณัฐรินจึงปลื้มตัวออกมาเจี๊ยบๆ สายตามองไปเห็นร้านหนังสือ ฝั่งตรงข้าม เด็กสาวนั่งคิดเล็กน้อยก่อนตัดสินใจเดินเข้าไป

"อู๊ย!" แรงกระแทกแรงๆ ทำให้ณัฐรินเซเล็กน้อย พัว้อมๆ กับเสียง หนังสือตกพื้น

"ขอโทษค่ะ" เด็กสาวรีบขอโทษพลางก้มตัวลงเก็บหนังสือเล่มบาง บนพื้น เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบร่างสูงโปร่งของหญิงวัยกลางคนเจ้าของ หนังสือเล่มนั้น เธออยู่ในชุดเสื้อคอโบราณ กระโปรงสีขาวยาวกรอมเท้า รวากับผู้ทรงศีล ผมยาวของเธอหยิกเป็นลอนสวย ผิวพรรณเปล่งปลั่ง รวากับเด็กสาวแรกๆ ดวงตาคมสวยของเธอกำลังจับจ้องมาที่ณัฐรินนั่ง เด็กสาวรีบก้มกุดส่งหนังสือในมือให้

"ขอโทษนะคะ พอดีไม่ทันมองจริงๆ ค่ะ"

หญิงคนนั้นรับหนังสือไว้ ริมฝีปากสวยอิมส่งยิ้มให้เธอ

"ไม่เป็นไรค่ะ"

ณัฐรินยิ้มตอบให้เธอเช่นกัน ก่อนจะหันกลับไปเดินเข้าร้านหนังสือ
ตรงหน้า

"เดี๋ยวค่ะ" เสียงเรียกนั้นทำให้เด็กสาวชะงักพลางหันกลับไปมอง
ต้นเสียงอย่างงงๆ

ผู้หญิงคนนั้นมองเธอด้วยแววตาประหลาดๆ ก่อนจะถอนหายใจ
เบาๆ

"ไม่รู้ว่าคุณโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ คุณจะได้พบคนที่คุณรอคอย
มาทั้งชีวิต แต่ถ้าคุณรักเขา คุณจะพบกับความเศร้าที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง"

"ค่ะ?" ขณะที่ณัฐรินยังงงกับคำพูดนั้น หญิงชุดขาวก็เดินจากไป
ซะแล้ว

...คนที่รอคอยมาทั้งชีวิตงั้นหรือ

...ใครกัน...ที่คนอย่างฉันจะเฝ้ารอได้ถึงขนาดนั้น

เธอส่ายหน้าเบาๆ อย่างไม่เข้าใจ ก่อนเดินเข้าไปในร้านหนังสือ
อย่างไม่ติดใจอะไร

ณัฐรินปิดหนังสือนิยายในมือแล้ววางกลับไปที่ยื่น ก่อนสายตาจะ
เหลือบเห็นเพื่อนๆ กำลังเดินมาหา เธอโบกมือให้เป็นสัญญาณว่าอยู่
ตรงนี้

"ว่าแล้วว่าวันต้องมาร้านหนังสือ จะมาไม่บอกกันสักคำ" น้ำตาล
ตัดพ้อเล็กน้อย โบกหน้ากลมๆ งอหงิกเมื่อผ่านการวิ่งุ่นหาตัวกันอยู่
พักใหญ่

ณัฐรินรับส่งยิ้มหวานเอาใจ...รอยยิ้มแบบที่ชนะใจหลายต่อหลายคน
มาแล้วไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย

"ก็รินเห็นน้ำตาตกกับแอนกำลังเลือกของอยู่เลยไม่อยากขัดจังหวะไง"
เจมองไปยังชั้นหนังสือตรงหน้าเธอ

"เมื่อไหร่รินจะวางขายหนังสือของตัวเองมั่งล่ะ เรากำลังรอซื้อเลยนะเนี่ย"

เป็นที่รู้กันในหมู่เพื่อนสนิทว่างานอดิเรกที่ณัฐรินรักที่สุดก็คือการแต่งนิยาย แม้เธอจะเป็นคุณหนูไฮโซผู้เพียบพร้อมไปทุกอย่าง แต่เมื่ออยู่กับเพื่อนๆ เธอก็เป็นเพียงเด็กสาวช่างฝันคนนึงเท่านั้น

ณัฐรินมองไปยังบรรดาหนังสือนิยายที่วางเรียงเป็นแถวบนชั้นหนังสือตรงหน้า ดวงตาคู่สวยทอแวววาว

"สักวันรินจะแต่งนิยายให้จบให้ได้ แล้วหนังสือของรินก็จะวางบนชั้นแบบนี้ รินจะคอยมองคนที่ผ่านไปผ่านมาแล้วหยุดอ่านมัน และถ้าทุกคนรักนิยายของรินเหมือนที่รินรัก รินคงมีความสุขมาก"

เจโคลงคิระชะเพื่อนสาวเบาๆ

"แล้วจะรอนะ ตอนนี่แต่งไปถึงไหนแล้วล่ะ"

ณัฐรินยิ้มแห้งๆ "ยังเพิ่งเริ่มๆ เอง"

"อะไรกันริน รินแต่งมาสามปีแล้วไม่ใช่เหรอ" แอนถามด้วยความมุง

"ก็รินคิดคาแรคเตอร์พระเอกไม่ได้นี่นา แต่งแล้วมันติดๆ เลยกไปต่อไม่ได้" เด็กสาวแก้มตัวเสียวอ้อย

"ถ้าคิดไม่ออกก็เอาคาแรคเตอร์ของภูกี้ได้นี่ ออกจะพระเอกขนาดนั้น..." ทำยเสียวลากยาวล้อๆ จนคนฟังหน้าแดงระเรื่อ

"แอน ทำไมมาแกล้งรินอีกคนแล้วล่ะ ไม่พูดด้วยละ" เธอกล่าวงอนๆ พลังเดินออกจากร้าน

เพื่อนๆ หันมามองหน้ากันยิ้มๆ แล้วส่ายหน้าอย่างเอ็นดูเดินตามไปอยู่ๆ เด็กสาวก็ชะงักเท้าลง

"เออ เมื่อไหร่เจอผู้หญิงคนนึงล่ะ สงสัยจะเป็นหมอดู"

"จริงอะ แล้วรินไปดูดวงกับเขาริเปลา" เพื่อนๆ ถามกันแข็งแ

อย่างสนอกสนใจ

เรื่องดูตรงกับผู้หญิงเรียกได้ว่าเป็นของคู่กัน ไม่เว้นแม้แต่กลุ่มของเธอ หมอคนที่ไหนมีชื่อเสียง ไม่ว่าจะป็นดูลายมือ วันเดือนปีเกิด หรือไฟิปซี เพื่อนๆ เธอต่างเคยตระเวนไปดูมาแล้วทั้งนั้น เธอเองต่างหากที่ไม่ชอบดูดวงเท่าไรหรอก มักจะเป็นคนคอยฟังคำทำนายของเพื่อนๆ สนุกๆ เท่านั้น บางครั้งเพื่อนๆ รบเร้ามากๆ ก็ดูไปครั้งสองครั้งเล่นๆ ไม่ได้คิดอะไรจริงจัง

"รินไม่ได้พูดอะไรเลย อยู่ๆ เขาก็ทักขึ้นมา"

"เธอ แล้วเขาถามอะไรรินบ้างมั้งล่ะ อย่างวันเดือนปีเกิดหรือขอดูลายมือรินรีเปล่า"

ณัฐรินสายหน้าจมนุ่มสลวยพลิ้วไปมา

"เปล่า แค่มองหน้ารินแล้วก็พูดขึ้นมาเลย"

"โอ้ แล้วอย่างนั้นจะแม่นได้ไงล่ะ ว่า" คนถามร้องด้วยน้ำเสียงแข็งๆ แต่เจียงสนอกสนใจ

"แล้วเขาทักรินว่าไงมั้งล่ะ"

ณัฐรินนิ่งไป นึกถึงคำพูดแปลกๆ นั้นแล้วตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง

"ไม่มีอะไรหรอก รินก็จำไม่ได้แล้วว่าพูดอะไรมั้ง ฟังแล้วไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรหรอก"

แอนซึ่งเจียบไปนานเพราะมัวแต่สอดส่ายสายตามองหาร้านไอศกรีมร้านโปรดจึงเอ่ยชวนขึ้นมา

"งั้นเราไปหาที่กินอะไรเล่นๆ นั่งคุยกันดีมัย"

ทุกคนเห็นด้วยกับความคิดนั้น จึงพากันมาจบที่ร้านไอศกรีมเอเต้ที่อยู่ชั้นเดียวกัน

บรรยากาศภายในร้านจัดวางด้วยโต๊ะตัวเล็กกระจายกันพอเหมาะเจาะ แสงไฟสีนวลจากโคมที่ห้อยลงมาจากด้านบนทาบทอดอกกุหลาบสีชมพูในแจกันบนโต๊ะให้ความรู้สึกอบอุ่นคุ้นเคย กอปรกับเวลา

นี่ลูกค้าค่อนข้างบางตา ที่นี่จึงราวกับเป็นบ้านของเพื่อนสนิทที่สามารถ
ปล่อยอารมณ์พุดคุยเรื่องราวลับเพเหระได้อย่างสนิทใจ

หลังจากสั่งไอศกรีมเรียบร้อย เพื่อนฝูงก็นั่งคุยกันถึงชีวิตหลัง
จบการศึกษา

"ฉันคงไปทำงานที่บริษัทของพ่อ ชี้เกี่ยจเร่ร้อนหางาน" น้ำตาล
ลูกสาวคนเดียวของประธานบริษัทเครื่องดื่มยี่ห้อดังกล่าวขึ้นลอยๆ

เจบั้นหน้า "พวกเธอแต่ละคนนี่ดีจัง พ่อแม่รวยๆ ทั้งนั้น ฉันสิต้อง
คอยหางานทำต๊อกรๆ อยู่คนเดียว"

"เราไงเจ เราตั้งใจจะเป็นนักวาดอิสระ ก็ต้องหางานทำเหมือนกัน
ยังเร่ร้อนกว่าเจด้วยซ้ำ" แอนบอกด้วยน้ำเสียงปลอบใจ

เจถอนหายใจยาว

"เธอปะมันคุณหนูผู้หยิ่งในศักดิ์ศรี อยากจะยืนด้วยลำแข้งตัวเอง
ไม่ใช่คนธรรมดาๆ ต้องดิ้นรนไปวันๆ แบบฉัน อย่างเธอถ้าเบื่อเมื่อไหร่
ก็กลับไปนอนบ้านเฉยๆ รับช่วงตอกิจการพ่อแม่สบายๆ"

"ไม่มีทางหรอกเจ" ดวงตาของเพื่อนสาวฉายแววมุ่งมั่น "เราจะ
อยู่ด้วยตัวเองให้ได้ เราจะแสดงให้คุณพ่อคุณแม่เห็นว่าเราโตพอแล้ว
ท่านจะได้เลิกห้ามเราคบกับมาร์คซะที" น้ำเสียงตอนทำอ้อนลงเล็กน้อย
เมื่อพูดถึงชายคนรัก "ถึงตอนนั้น...เราจะแต่งงาน"

...แต่งงาน ณัฐรินเหม่อมองออกไปยังท้องฟ้าออกหน้าตาอย่าง
เลื่อนลอย ...จริงสินะ หนึ่งในความฝันสูงสุดของผู้หญิงทุกคนก็คือการ
ได้สวมชุดสีขาวยืนเคียงข้างคนที่เธอรัก กล่าวคำสัตย์ผูกกับพระผู้เป็นเจ้าของ
ในโบสถ์อันศักดิ์สิทธิ์ว่าจะรักและดูแลกันและกันไปชั่วชีวิต

...ทำไมฉันไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลยนะ

ใบหน้าหล่อเหลาในกรอบแว่นสีดำปรากฏขึ้นซ้ำๆ ในหัวคำนึง

...สักวัน ฉันเองก็คงจะต้องแต่งงานล่ะมั้ง

"เฮ้อ พุดเรื่องชีวิตแล้วเซ็ง มาดูตึกว่าๆข้อปอะไรมาบ้าง" เจ